

[Julin.]

offentlige. Fra Arbejdsdirektørens Side har der imidlertid været stillet saa store For- dringer, at det ikke endnu er lykkedes at opnaa Anerkendelse af Forbundets Kasse.

Til Klaring af hele Sagen kan jeg op- lyse, at den Kapital, der bliver stillet Krav om, forlængst er bragt tilveje, og Kassens Økonomi, Administration og hele Ledelse synes at være den bedst mulige. Hvis Kristeligt dansk Fællesforbunds Arbejds- løshedskasse i de sidste 5 Aar havde haft Anerkendelse, saa vilde Kassen have op- sparet i 1924 9 851 Kr. 45 Ø., i 1925 3 850 Kr. 60 Ø., i 1926 1 272 Kr. 06 Ø., i 1927 1 424 Kr. og endelig i 1928, saa vidt man kan skønne efter de forløbne $\frac{3}{4}$ Aar, ca. 5 000 Kr., altsaa tilsammen 21 406 Kr. 11 Ø. I 1928 nedsattes Dagpengene for denne Kasses Vedkommende med 50 Ø. fra 3 Kr. pr. Dag for ugifte og 4 Kr. for gifte til henholdsvis 2 Kr. 50 Ø. og 3 Kr. 50 Ø. pr. Dag, og det gjorde Ledelsen dels for at følge Kronestigningen og modvirke Krise- tiden, dels for at imødekomme Arbejds- direktøren, der stadig har kæmpet for, at Kassen ikke maatte have Tiltraekningskraft. Kontingentet har i det forløbne Aar været 1 Kr. 50 Ø. pr. Uge; nu kræver Direktøren det sat til 2 Kr. pr. Uge, hvilket Ledelsen ikke mener er nødvendigt, særlig efter Re- guleringen af Dagpengene. Direktøren sæt- ter Kassen blandt de højest betalende i Kontingent, skønt den har en Formue i Forhold til Medlemstallet større end nogen anden Kasse, og skønt der kun udbetales for 6 Dage i Ugen, medens de andre ud- betaler i 7 Dage og de fleste endda 50 Ø. mere daglig. Ledelsen af Kristeligt dansk Fællesforbunds Arbejdsløshedskasse har til- budt for at blive fri for Forhøjelsen at til- føje i Vedtægten, at Kassens Formue ved hvert Regnskabsaars Afslutning skal ud- gøre mindst 50 Kr. pr. Medlem — det Beløb, Direktøren krævede som Grundfond ved Starten —, og saafremt Formuen skulde vise sig at være sunket derunder, er Bestyrelsen forpligtet til straks at udskrive et Ekstra- kontingent stort nok til i Løbet af 3 Maa- neder at bringe Formuen op paa denne Højde. Derved vil Kassen til enhver Tid være sikret, men heller ikke dette har Ar- bejdsdirektøren villet tage imod. Vi er en stor Flok, der vil være den højtærede Inden-

rigsminister Tak skyldige, hvis han vil undersøge denne Sag og gøre sin Indflydelse gældende, saa Vanskelighederne og Hin- dringerne kan blive fjernet og Anerkendelse af Kassen opnaas snarest.

Jeg skal dernæst tillade mig at sige et Par Ord om vort Biblioteksvæsen. Den højt- ærede Undervisningsminister og vel de fleste Medlemmer af dette høje Ting har sikkert lagt Mærke til, at der i den forløbne Sommer har været ført en livlig Debat i Pressen og ved Møder angaaende vort Biblioteksvæsen. Det synes af denne at fremgaa med al øn- skelig Tydelighed, at Bibliotekstilsynet ikke altid har været heldigt. Jeg ved vel, at man fra visse Sider har villet hævde, at det kun er et enkelt Partis Presse, der har angrebet Tilsynet. Jeg har imidlertid her liggende foran mig Udtalelser fra ledende Mænd i tre forskellige politiske Partier, og vel at mærke Bogsamlingsmænd, og disse Ud- talelser understreger stærkt, at Misfornøjel- sen med Tilsynet ikke er baaret frem af en- sidige politiske Bevæggrunde. Naar man læser Finansloven igennem og fæster sin Op- mærksomhed ved de Beløb, der bevilges til Bibliotekstilsynet, ser man, at det er ikke ganske uanselige Beløb, og man kan da fristes til at spørge: er det nu ogsaa nød- vendigt? Jeg kunde meget godt tænke mig, at netop paa Bogsamlingsomraadet vilde en Decentralisation være et Gode, og jeg skal i denne Forbindelse nævne, hvad en anset Redaktør og anerkendt Forfatter, Chr. F. Mortensen i Holstebro, forleden skrev i sit Blad, „Holstebro Dagblad“. Med den højt- ærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle faa Linier:

„Det kan jo ikke nægtes — trods visse Bogsamlingschefers Indsigelse —, at Selvstyret indenfor dette oprindelig saa folkelige Felt er blevet noget antastet. Vi skal slet ikke underkende de Herrers gode Villie, men sandt er det, at der er gaaet baade Kontorius og Funktionarisme i Bogsamlings sagen — den er ved at blive et Stykke stift og saare kostbart Stats- maskineri.“

Naar nu dette er Tilfældet, spørger man uvilkaarligt: er det ikke muligt at slaa ind paa andre og bedre Veje, inden vi kommer længere ud i Uføret? Var der egentlig noget i Vejen for, at f. Eks. Skolekommissionerne kunde føre Tilsyn med Bogsamlingerne? Det